

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Tos/111/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1613010232
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Kamil Ivánek
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1613010232.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Kamila Ivánka a sudcov JUDr. Magdalény Blažovej a JUDr. Ivety Zelenayovej, v trestnej veci proti obžalovanému M. H., pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, o sťažnosti obžalovaného M. H. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2014, sp. zn. 4To/131/2013, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 29. októbra 2014, takto

rozhodol:

I. Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, sťažnosť obžalovaného M. H., nar. XX. septembra XXXX v I., sa zamietá.

II. Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa u obžalovaného M. H., nar. XX. septembra XXXX v I., väzba dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahrádza.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením predsedníčka senátu Krajského súdu v Bratislave z 11. októbra 2014, sp. zn. 4To/131/2013, bol obžalovaný M. H. vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku s tým, že väzba začala plynúť dňom zatknutia, t. j. 10. októbra 2014 o 14:45 hod. a bude sa vykonávať v Ústave na výkon väzby v Bratislave.

Ako dôvody väzby predsedníčka senátu krajského súdu uviedla dôvodné podozrenie, že obžalovaný sa cielene (úmyselne) vyhýba trestnému stíhaniu opakovaným znemožňovaním vykonania verejného zasadnutia odvolacím súdom. Tento záver podľa predsedníčky senátu krajského súdu vyplýva z toho, že obžalovaný mal opakovanú možnosť zúčastniť sa verejného zasadnutia osobne, respektíve mal opakovanú možnosť doručiť odvolaciemu súdu podanie, ktoré by spĺňalo zákonné požiadavky a z ktorého by bolo zrejmé, že obžalovaný výslovne žiada vykonať verejné zasadnutie o jeho odvolaní v jeho neprítomnosti. Tieto skutočnosti zakladajú väzobný dôvod v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pretože existuje dôvodná obava, že obžalovaný sa chce svojim účelovým konaním znemožňujúcim vykonať verejné zasadnutie odvolacieho súdu dlhodobo vyhnúť trestnému stíhaniu a prípadne aj trestu. V súvislosti s väzobným dôvodom uvedeným v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku predsedníčka senátu krajského súdu pripomenula, že odsúdenie súdom prvého stupňa k vysokému nepodmienečnému trestu odňatia slobody, hoci neprávoplatnému, predstavuje zásadnú zmenu situácie vo vzťahu k odôvodneniu tzv. útekovej väzby, pretože v takomto prípade je riziko úteku, či skrývania sa (prípadne aj iného obdobného konania) podstatne zvýšené.

Proti tomuto uzneseniu podal ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť obžalovaný M. H., ktorú však do času rozhodovania o sťažnosti žiadnym spôsobom ani sám, ani prostredníctvom ustanoveného obhajcu bližšie neodôvodnil.

Senát Krajského súdu v Bratislave, ktorý pri tomto rozhodovaní má postavenie nadriadeného orgánu (§ 185 ods. 4 Trestného poriadku), na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku, preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým môže sťažovateľ podať sťažnosť, i konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a tak zistil, že sťažnosť obžalovaného M. H. nie je dôvodná.

Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, súd dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,

b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie alebo

c) bude pokračovať v trestnej činnosti dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku konať a rozhodovať možno len o väzbe osoby, proti ktorej bolo vznesené obvinenie. Odôvodnenie rozhodnutia o väzbe obsahuje aj uvedenie skutkových okolností, o ktoré sa výrok rozhodnutia o väzbe opiera. O väzbe koná a rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie, ktorý nie je pri vymedzení dôvodov väzby návrhom prokurátora viazaný. O sťažnosti proti rozhodnutiu súdu alebo sudcu pre prípravné konanie o väzbe koná a rozhoduje nadriadený súd. Pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý; o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný. Predseda senátu alebo sudca pre prípravné konanie vypočuje obvineného a potom umožní prítomným alebo sudcom, prokurátorovi a obhajcovi položiť obvinenému otázky týkajúce sa rozhodnutia o väzbe; bez výsluchu obvineného možno rozhodnúť o väzbe len vtedy, ak obvinený výslovne požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti alebo ak zdravotný stav obvineného neumožňuje jeho výsluch. Zástupca záujmového združenia alebo iná osoba ponúkajúca záruku alebo peňažnú záruku sa upovedomí o výsluchu, ak je to potrebné. Návrhy a žiadosti prokurátora sa bezodkladne doručia obvinenému a žiadosti obvineného alebo iných osôb, podané v jeho prospech prokurátorovi tak, aby sa k nim prokurátor a obvinený mali možnosť pred rozhodnutím o väzbe vyjadriť; to platí aj o dôvodoch, pre ktoré má súd rozhodnúť o predĺžení celkovej lehoty väzby podľa § 76a

Ak je daný niektorý z dôvodov väzby a obvineného nemožno predvolať, predviesť alebo zadržať a zabezpečiť jeho prítomnosť na výsluchu alebo na inom úkone, vydá predseda senátu a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora príkaz, aby bol obvinený zatknutý (§ 73 ods. 1 Trestného poriadku).

Orgán, ktorý obvineného na podklade príkazu zatkol, je povinný ho bez meškania, najneskôr však do 24 hodín, dodať súdu, ktorého sudca príkaz vydal. Ak sa tak nestane, musí byť obvinený prepustený na slobodu (§ 73 ods. 4 Trestného poriadku).

Predseda senátu alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie, ktorý prevzal zatknutého obvineného, musí do 48 hodín a pri obzvlášť závažných zločinoch do 72 hodín od jeho prevzatia obvineného vypočuť a rozhodnúť o jeho vzatí do väzby alebo ho prepustiť na slobodu; pritom postupuje primerane podľa § 72 ods. 2. Ak nebolo uznesenie o vznesení obvinenia obvinenému v konaní doposiaľ oznámené, doručí mu rovnopis uznesenia sudca pre prípravné konanie pred výsluchom; doručenie sudcom pre prípravné konanie má rovnaké účinky ako oznámenie uznesenia orgánom, ktorý uznesenie o vznesení obvinenia vydal a sťažnosť proti nemu môže obvinený podať aj do zápisnice o výsluchu

pred sudcom pre prípravné konanie. Ak prokurátor nebol pri výsluchu prítomný, doručí mu sudca pre prípravné konanie zápisnicu o výsluchu obvineného (§ 73 ods. 5 Trestného poriadku).

Ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaneho prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediáčného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu [§ 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

Proti uzneseniu odvolacieho súdu o vzatí obvineného do väzby je prípustná sťažnosť, o ktorej rozhodne iný senát tohto súdu, ktorý pri tomto rozhodovaní má postavenie nadriadeného orgánu (§ 185 ods. 4 Trestného poriadku).

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Senát krajského súdu, ktorý pri tomto rozhodovaní (o sťažnosti obžalovaného M. H. proti uzneseniu krajského súdu ako odvolacieho súdu o vzatí obžalovaného do väzby) má postavenie nadriadeného orgánu, po postupe nariadenom citovaným ustanovením z predloženého, doposiaľ získaného spisového materiálu zistil, že Okresný súd Malacky rozsudkom z 05. septembra 2013, sp. zn. 3T/96/2013, uznal obžalovaného M. H. za vinného zo spáchania zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe uvedenom v citovanom rozsudku. Podľa § 276 ods. 4, § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, pričom podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona bol obžalovaný zaradený pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný M. H. odvolanie s tým, že predmetná trestná vec bola Krajskému súdu v Bratislave predložená na rozhodnutie o odvolaní dňa 31. októbra 2013. Krajský súd v Bratislave dňa 10. júna 2014 vydal na obžalovaného M. H. príkaz na zatknutie z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pretože sa nedostavoval na verejné zasadnutia odvolacieho súdu, nepreberal predvolania a nebolo možné vykonať verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti bez jeho výslovného súhlasu.

Osobná sloboda obžalovaného M. H. bola obmedzená dňa 10. októbra 2014 o 14:45 hod., pričom krajskému súdu bol dodaný dňa 10. októbra 2014 o 18:00 hod., t. j. v zákonnej lehote uvedenej v § 73 ods. 4 Trestného poriadku, čo preukazuje zápisnica o dodaní do väzby, spísaná dňa 10. októbra 2014 Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Bratislave, oddelenie pátrania, odbor kriminálnej polície.

Z úradného záznamu spísaného predsedníčkou senátu krajského súdu dňa 11. októbra 2014 o 16:15 hod. vyplýva, že službukonajúcemu prokurátorovi Krajskej prokuratúry v Bratislave oznámila, že výsluch sa uskutoční dňa 11. októbra 2014 o 16:30 hod. v budove krajského súdu, prokurátor krajskej prokuratúry vzal termín výsluchu na vedomie a oznámil, že tohto sa nezúčastní. Termín výsluchu sa dňa 11. októbra 2014 predsedníčka senátu krajského súdu pokúšala oznámiť aj obhajcovi obžalovaného, ktorému sa však opakovane nedovolala.

Napokon predsedníčka senátu krajského súdu vypočula obžalovaného M. H. dňa 11. októbra 2014 v čase od 16:30 hod. do 16:50 hod. Obžalovaný v rámci svojho výsluchu uviedol, že býva v Malackách na R. ulici č. XX. Vie o tom, že je voči nemu vedené trestné konanie, tak isto vie, že bol vydaný príkaz na zatknutie, ale jeho pracovné povinnosti (pracuje ako vodič kamiónu), mu znemožnili zúčastniť sa verejného zasadnutia. Cestou obhajcu požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti, rozprával sa aj so zákonným sudcom JUDr. Y., ktorý mu oznámil, že žiadosť o konanie v neprítomnosti podaná cez obhajcu považuje za nedostatočnú. Predsedníčka senátu krajského súdu vo veci rozhodla

tak, že obžalovaného vzala do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, sťažnosťou napadnutým uznesením.

Senát krajského súdu, ktorý pri tomto rozhodovaní (o sťažnosti obžalovaného M. H. proti uzneseniu krajského súdu ako odvolacieho súdu o vzatí obžalovaného do väzby) má postavenie nadriadeného orgánu, konštatuje, že procesné lehoty určené v § 73 ods. 5 Trestného poriadku boli z formálneho hľadiska pri rozhodovaní o väzbe dodržané, a ďalej zistil, že pri rozhodnutí o väzbe obžalovaného M. H. boli dodržané všetky formálno - procesné podmienky a rovnako aj z vecného hľadiska predsedníčka senátu krajského súdu správe konštatovala splnenie materiálnych podmienok vzatia obžalovaného do väzby.

V danom prípade sú dané materiálne podmienky vzatia do väzby, pričom v tejto súvislosti je potrebné poukázať na rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bol obžalovaný neprávoplatne odsúdený za spáchanie zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona k nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní desať rokov. Výrok o vine bol založený na výsluchoch svedkov ako napríklad V. I. Y. ako aj listinných dôkazov (napríklad protokoly o vykonaní daňovej kontroly), z ktorých podľa súdu prvého stupňa vyplynulo, že obžalovaný mal v podaných daňových priznaniach uvádzať úmyselne nižší rozsah vlastnej daňovej povinnosti (daňového subjektu, za ktorý konal) a tým spôsobiť dlh na DPH vo výške 193.711,31 eur.

V súlade s názorom predsedníčky senátu krajského súdu aj iný senát krajského súdu, rozhodujúci o sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu o vzatí do väzby, pri rešpektovaní prezumpcie neviny obžalovaného dospel k záveru, že jeho trestné stíhanie je zatiaľ dostatočne podporené doposiaľ produkovanými dôkazmi a teda nie je možné zatiaľ konštatovať jeho zjavnú neopodstatnenosť a tým aj neopodstatnenosť „základu“, z ktorého je potrebné vychádzať pri posudzovaní toho, či je vôbec možné uvažovať o väzobných dôvodoch. Vzhľadom na uvedené súd považuje podmienku stanovenú v návete ustanovenia § 71 ods.1 Trestného poriadku za splnenú.

Aj podľa názoru senátu krajského súdu dôvody väzby u obžalovaného M. H. podľa v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sú dané a to najmä na základe dôvodného podozrenia, že obžalovaný dlhodobo marí vytýčené verejné zasadnutia odvolacieho súdu a to s cieľom, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, či prípadnému trestu. Obžalovaný najskôr riadne preberal predvolania na verejné zasadnutie, avšak tieto sa neuskutočnili z dôvodu prekážok na jeho strane. Uvedené je možné demonštrovať nasledujúcimi skutočnosťami:

- verejné zasadnutie, ktoré sa konalo dňa 20. februára 2014 muselo byť odročené, nakoľko obžalovaný oznámil, že je práceneschopný,

- verejné zasadnutie, ktoré sa konalo dňa 10. apríla 2014 muselo byť odročené, nakoľko obžalovaný deň pred konaním verejného zasadnutia splnomocnil obhajcu na zastupovanie, ktorý sa na verejné zasadnutie nedostavil a požiadal o jeho odročenie, pričom obžalovaný sa verejného zasadnutia nezúčastnil s telefonickým ospravedlnením, že sa nachádza v dopravnej zápche pred Bratislavou,

- verejné zasadnutie, ktoré sa konalo dňa 15. mája 2014 muselo byť odročené, pretože obžalovaný sa nezúčastnil verejného zasadnutia z dôvodu, že ho mal bolieť zub (žiadny doklad preukazujúci túto skutočnosť obžalovaný do spisu nedoložil),

- následne obžalovaný prestal preberať doručované súdne zásielky, pričom na verejnom zasadnutí dňa 10. júna 2014 obhajca obžalovaného síce predložil vyjadrenie obžalovaného, že súhlasí s prejednaním trestnej veci v jeho neprítomnosti, avšak išlo iba o mailové podanie, ktoré nebolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom a jeho originál nebol súdu doručený,

- následne krajský súd vydal na obžalovaného príkaz na zatknutie s tým, že stanovil termín verejného zasadnutia na deň 24. júla 2014, na ktorý opätovne predvolal obžalovaného a umožnil tak obžalovanému prípadne doručiť súdu nové podanie, ktoré by spĺňalo zákonné požiadavky a ktorým by výslovne

súhlasil s vykonaním verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Predvolanie na verejné zasadnutie sa obžalovanému nepodarilo doručiť, pričom obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí dňa 24. júla 2014 vyhlásil, že obžalovaný dal súhlas na konanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti a tento bol zaslaný do podateľne súdu. Takéto podanie sa však na Krajskom súde v Bratislave vôbec nenachádzalo a ani nenachádza.

Senát krajského súdu sa v plnom rozsahu stotožňuje s názorom predsedníčky senátu krajského súdu, že tieto skutočnosti zakladajú väzobný dôvod v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pretože existuje dôvodná obava, že obžalovaný sa chce svojim účelovým konaním znemožňujúcim vykonať verejné zasadnutie odvolacieho súdu dlhodobo vyhnúť trestnému stíhaniu a prípadne aj trestu. Takéto konanie obžalovaného je možné považovať za konanie obdobné konaniu obžalovaného, ktorý sa vyhýba trestnému stíhaniu útekom, respektíve skrývaním sa. Dôsledkom obidvoch konaní je totiž to, že súd nemôže vo veci konať a rozhodnúť.

Čo sa týka skutočnosti, že predsedníčka senátu krajského súdu z úradnej povinnosti nerozhodla o nahradení väzby uložením dohľadu probačného a mediáčného úradníka nad obžalovaným M. H. podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [možnosť nahradenia väzby uložením takéhoto dohľadu nad obžalovaným podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku skúmala len v odôvodnení napadnutého uznesenia, avšak bez rozhodnutia vo výroku uznesenia], senát krajského súdu rozhodujúci o sťažnosti obžalovaného konštatuje, že vo všeobecnosti je potrebné uviesť, že vecne a miestne príslušným súdom na rozhodovanie o takýchto náhradách väzby je v zásade súd prvého stupňa, resp. sudca pre prípravné konanie, resp. aj odvolací súd v rámci uznesenia o vzatí do väzby tak, ako je tomu v tomto prípade, pričom obžalovaný priamo nevyužil pred nimi ponúknutie žiadnej z uvedených náhrad väzby.

Senát krajského súdu ako nadriadený orgán pritom poukazuje na ustanovenie § 192 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré upravuje rozsah preskúmvacej činnosti krajského súdu pri rozhodovaní o sťažnosti, ktoré vzhľadom na absenciu osobitnej úpravy v súvislosti so sťažnosťou proti rozhodnutiu o väzbe (§ 83 Trestného poriadku), treba aplikovať aj vo vzťahu k preskúmvaniu tzv. väzobných rozhodnutí prvostupňového, okresného súdu, resp. sudcu pre prípravné konanie, resp. iných väzobných rozhodnutí považovaných za prvostupňové - tak ako je tomu v danom prípade, kedy obžalovaný bol vzatý do väzby uznesením odvolacieho súdu, ktorý o vzatí do väzby (rozhodovanie o samostatnom vecnom základe, ktorý priamo nesúvisí s prejednávanou predloženou vecou) rozhodoval v prvom stupni. Podľa tohto zákonného ustanovenia pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Účinná zákonná úprava, ktorá je základom konania a rozhodovania krajského súdu ako sťažnostného súdu (vychádzajúc aj z čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), resp. iného senátu krajského súdu ako nadriadeného orgánu, teda zakotvuje tzv. obmedzený revízný princíp. Tento spočíva v tom, že krajský súd (resp. jeho iný senát) pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe preskúma správnosť výrokov napadnutého uznesenia zo všetkých hľadísk (bez ohľadu na to, či ich sťažovateľ v sťažnosti výslovne uviedol, alebo nie) a správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to rovnako z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov uznesenia (opäť bez ohľadu na ich konkretizáciu v sťažnosti).

Preskúmvacia činnosť krajského súdu ako sťažnostného súdu, resp. iného senátu krajského súdu ako nadriadeného orgánu, je teda limitovaná rozsahom predmetu konania pred prvostupňovým - okresným súdom, resp. predsedníčky senátu krajského súdu ako odvolacieho súdu, a zákonná úprava nevylučuje, že by krajský súd ako sťažnostný súd (resp. iný senát krajského súdu ako nadriadený orgán), mohol rozhodovať o určitej skutočnosti, ktorá nebola predmetom konania pred okresným súdom, resp. predsedníčky senátu krajského súdu ako odvolacieho súdu. Takýto postup by nebol v rozpore s dvojinštančnosťou konania a rozhodovania o väzbe, ktorá vyplýva z viacerých ustanovení trestného poriadku (§ 83 a § 76 Trestného poriadku), pretože ustanovenie § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku totiž zakotvuje právomoc krajského súdu (resp. jeho iného senátu) rozhodnúť aj o takej veci, ktorá nebola predmetom konania pred súdom prvého stupňa, resp. sudcu pre prípravné konanie, resp. predsedníčky

senátu krajského súdu. Navyše, takýto postup je aj v súlade s nálezmi Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Senát krajského súdu teda po tom, ako dospel k záveru, že o uvedenej náhrade väzby môže rozhodnúť sám v sťažnostnom konaní, rozhodol, že táto náhrada väzby zo strany obžalovaného M. H. podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ani po obsahovej stránke, práve vzhľadom na jeho osobu a najmä na jeho cielené (úmyselné) vyhýbanie sa trestnému stíhaniu opakovaným znemožňovaním vykonania verejného zasadnutia odvolacím súdom, nedáva záruku súdu, že by sa jej prijatím účel väzby nahradil.

Za týchto okolností teda neboli splnené základné podmienky na nahradenie väzby vyššie uvedenou náhradou väzby u obžalovaného M. H. a preto senát krajského súdu túto ako nedôvodnú a absolútne nedostačujúcu sám nenahradil.

Väzba obžalovaného je výlučne procesným opatrením, ktorého účelom je zabrániť mu pokračovať v páchaní v predmetnej trestnej činnosti. Vzatie obžalovaného do väzby je v danom prípade aj v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého je prípustné zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu. Na vzatie do väzby a držanie v nej preto postačuje ktorýkoľvek z tam uvedených dôvodov, teda v danom prípade dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu a potreby zabrániť osobe v páchaní trestného činu. Účelom väzby, ako zabezpečovacieho inštitútu je v danom prípade zabezpečiť osobu obžalovaného pre trestné konanie a v tomto štádiu konania pred súdom (odvolacieho konania) je výlučne procesným opatrením a má preventívny charakter.

Na základe vyššie uvedeného senát Krajského súdu v Bratislave, ktorý pri tomto rozhodovaní má postavenie nadriadeného orgánu (§ 185 ods. 4 Trestného poriadku) postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku podanú sťažnosť zo strany obžalovaného M. H. ako nedôvodnú v plnom rozsahu zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok

nie je prípustný.